

52 PP
Fővárosi Törvényszék
Budapest
Markó u. 27.
1055

útján

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/916-0/2013.
Érkezett:	2013 JÚN 10.
Példány:	1
Melléklet:	9 db
Kézelőiroda:	P-1

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 14.	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON	
Postán / Egyénileg / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2013 -05- 07
PÉLDÁNY:	1
MELLÉKLET:	8 KÖZTÖK: mh
FŐLAJSTROMSZÁM:	21412/08.
UTÓIRATON:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Buda-gast Vendéglátó és Idegenforgalmi Zártkörűen Működő Részvénytársaság** (Cg.01-10-041325, székhelye: 1148 Budapest, Fogarasi út 10-14., törvényes képviselője: Illés Józsefné cégvezető) kérelmező az ide M/1 alatt csatolt ügyvédi meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk (Maklár és Társa Ügyvédi Iroda, 1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 48., II. em., ügyintéző: dr. Kósa Apollónia ügyvéd) útján tisztelettel az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló, 2011. évi CLI. tv 27.§ alapján.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg a Kúria Pfv.I.22.056/2011/6. sorszámu ítéletének alaptörvény-ellenességét, és azt semmisítse meg, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését (tulajdonhoz való jog).

Kérelmünk indokolásaként tisztelettel az alábbiakat adjuk elő.

I. Előzmények

A budapesti II. kerületi ingatlan-nyilvántartásban [REDACTED] helyrajzi szám alatt felvett, természetben [REDACTED] i [REDACTED] szám alatti ingatlan, amelyen a [REDACTED] néven ismertté vált étterem található, keresetlevelünk benyújtásakor (2005. decemberében) 24/30 tulajdoni hányad szerint Társaságunk tulajdonában állt, további tulajdonosai pedig [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] t [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2/30 – 2/30 tulajdoni hányad szerint. Kereseti kérelmünk az indítvánnyal érintett ügyben az ingatlan vonatkozásában tulajdonjogunk megállapítására irányult.

----- X -----

A Balázs Vendéglő Budapest egyik legrégebbi, alapítása óta folyamatosan vendéglátó intézményként működő étterme, amelyet a XIX. század elején alapított a [REDACTED] dinasztia akkori feje, [REDACTED]. A kezdetben szerény kis kocsmaként üzemelő vendéglátóegységet [REDACTED] építette át 1838-ban vendéglővé, ahol 1850-től, de még inkább az 1880-as évektől már a mai értelemben vett vendéglői szolgáltatásokat nyújtották az ide látogatóknak.

A villamosközlekedés megindulásával kedvelt kirándulóhellyé vált Hűvösvölgyben nagy népszerűségnek örvendett a hagyományos konyhájáról és különlegességeiről egyaránt híres vendéglő. [redacted] alperesek jogelődje 1944. decemberében bekövetkezett haláláig vezette a tulajdonában álló éttermet. Halálával megörökölték azt a gyermekei:

[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]

egymás közti egyenlő, azaz 1/5 – 1/5 arányban, édesanyjuk, özv. [redacted] özvegyi jogával terhelt. A vendéglőt az özvegy vette át, annak üzemeltetője azonban a valóságban fia, [redacted] volt, aki ezzel az étteremmel együtt a tulajdonos Fővárostól bérelt [redacted] i [redacted] t is üzemeltette.

Az 1949. évi 20. tvr. rendelkezései alapján a [redacted] államosítás alá került, a tvr. szerinti jegyzékben 989.054.- jegyzékszámom szerepelt, mint állami tulajdonba kerülő vendéglátóipari vállalat. A tvr. 3.§ (3) bekezdése alapján az állam a mellékletben szereplő létesítmények (köztük a [redacted]) tulajdonjogát a tvr. hatályba lépésének napján, vagyis 1949. december 28-án ipso iure megszerezte. Az állami tulajdonban álló ingatlan vagyonkezelői joga jogelődünkhöz, az Észak Budai Vendéglátóipari Vállalathoz került.

Az ingatlan tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási átvezetése azonban sajnálatos adminisztratív hibák miatt részben megghiúsult, az állam tulajdonjoga csak az ingatlanak a korábban [redacted] tulajdonában állt 1/5-öd tulajdoni hányadára került bejegyzésre, amely tényre csak az elmúlt évek folyamán derült fény, az ingatlanl kapcsolatos peres ügyekben.

II. Az ingatlanl kapcsolatban folyamatban volt előzményi peres ügyek

1./ 1979-ben [redacted] i [redacted] é [redacted] s [redacted] a felperes mint a budapesti II. kerületi [redacted] hrsz. alatt felvett ingatlan nyilvántartás szerinti egyik tulajdonosa a Budapesti II. XI. és XII. Kerületi Bíróság előtt 12.P.II.22.383/1979. sz. alatt **használati díj megfizetése iránt** pert indított jogelődünk, az [redacted] i [redacted] ri [redacted] t [redacted] : [redacted] alperes ellen, aki az egész ingatlant kezelte. Szilvási Vilmosné keresetét arra alapította, hogy őt, mint az ingatlan 1/5 illetőségének bejegyzett tulajdonosát, tulajdoni illetőségének használatáért megfelelő használati díj illeti meg.

Jogelődünk, az [redacted] ezen per megindítása kapcsán szerzett tudomást arról, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerint az inatlannak nem egyedül a Magyar Állam a tulajdonosa. Perbeli védekezését arra alapította, hogy a [redacted] s [redacted] b – az egész ingatlan – tulajdonjogát, több más hasonló vendéglátóipari létesítménnyel együtt a Magyar Állam az 1949. évi 20. tvr. rendelkezései szerint ipso iure megszerezte.

Az elsőfokon eljáró bíróság a felperes keresetének helyt adott, a jogelődünk fellebbezése folytán az ügyben eljáró **Fővárosi Bíróság** mint másodfokú bíróság azonban **44.Pf.24.789/1980/4.** számú ítéletével a Budapesti II. XI. és XII. Kerületi Bíróság 12.P.II.22.383/1979/11. számú ítéletét megváltoztatva, a felperes keresetét jogerősen elutasította. A másodfokú bíróság az ítélet indokolásában kifejtette: „*Kétséget kizáróan megállapítható, hogy a kérdéses ingatlan – annak ellenére, hogy a tulajdonosváltást az ingatlan nyilvántartásba nem jegyezték be – államosítás folytán még 1949-ben állami tulajdonba került.*”

A jogerős ítélet indokolása alapján az akkor illetékes Belkereskedelmi Minisztérium 10.797/1980. szám alatt átíratot nyújtott be az illetékes Fővárosi Földhivatalhoz, amely 1650/2/1981. számú határozatával a Magyar Állam tulajdonjogát bejegyezte, az ingatlan egészére.

A jogerős ítélet ellen a jogszabálmódosítás folytán azidőben már lehetségessé vált felülvizsgálati kérelemmel élünk, hivatkozással arra, hogy mind az első, mind a másodfokú ítélet jogszabálysértő, hiszen ellentétesek az államosításkor hatályban volt és alkalmazandó jogszabályokkal. Az államosításról szóló, jelen perbeli ingatlanra vonatkozó 1949. évi 20. tvr. rendelkezései értelmében a jogszabály mellékeltében felsorolt vendéglátóipari vállalatok tulajdonjogát a Magyar Állam a jogszabály erejénél fogva, annak kihirdetése napján megszerezte. Ehhez külön hatósági aktusra nem volt szükség, mindössze az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez követte meg a jog az illetékes miniszter írásos megkeresését, amely esetünkben sajnálatos hiba folytán elmaradt. Ettől függetlenül az ingatlanl kapcsolatos folyamatban volt perekben az államosítás tényére okirati bizonyítékokat is szolgáltatunk, ezek az eredeti iratok azonban már a felülvizsgálati kérelem benyújtása idején sem voltak fellelhetők, noha az első perben minden kétséget kizáróan rendelkezésre álltak, hiszen a bírói ítélet is utal rájuk.

Felülvizsgálati kérelmünk eredményeként a **Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.22.274/1995.** számú végzésével a Fővárosi Bíróság 43.Pf.25.409/1994/2. számú ítéletét a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 7.P.II.22.705/1993/7. számú ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolásában a Pp. 275/A.§ (2) bekezdésére hivatkozással a Magyar Állam perbenállását jelölte meg, mint az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés törlésére irányuló kereseti kérelem elbírálásának elengedhetetlen feltételét. Ebben a megismételt eljárásban a felperesek bejelentették, hogy az állam ellen nem kívánják folytatni a pert, ezért vonatkozásukban a bíróság az eljárást megszüntette, a per a viszontkereset tárgyalásával folytatódott tovább.

4./ ■■■■■ felperes 7.P.20.607/1995. szám alatt indított pert Társaságunk, a **Buda-Gast Rt. alperes** ellen, ugyancsak **ingatlan-nyilvántartási bejegyzés kiigazítása** iránt a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt. Ugyanezen tárgykörben indított pert ellenünk ■■■■■ két jogutódja: ■■■■■ – a Magyar Államot alperesként perbevonva –, ezen két pert, valamint a ■■■■■-féle perben előterjesztett viszontkeresetünk vonatkozásában folyamatba tett eljárást a bíróság **13.P.II.21.457/1996. szám alatt egyesítette.**

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 13.P.II.21.457/1996/20. számú ítéletével a felperesek keresetének helyt adott, viszontkeresetünket pedig elutasította, azzal az indokolással, hogy nem áll rendelkezésre az államosítást alátámasztó, és ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alkalmas okirat. Viszontkeresetünket arra való hivatkozással utasította el, hogy az nem felel meg a Pp. 123.§-ában foglalt jogszabályi feltételeknek.

Az ítélet ellen fellebbezéssel élünk, az ennek kapcsán lefolytatott másodfokú eljárás eredményeként a **Fővárosi Bíróság 43.Pf.26.799/1997/2.** számú ítéletével a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 13.P.II.21.457/1996/20. számú ítéletét helybenhagyta. Az indokolásban kiemelte, hogy bár az elsőfokú bíróság álláspontja helyes volt atekintetben, hogy a per tárgya ingatlan-nyilvántartási bejegyzés kiigazítása, ennek folytán kizárólag az vizsgálható, hogy a bejegyzésre alkalmas okiratok rendelkezésre álltak-e. Tévedett viszont az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet illetően, a másodfokú bíróság álláspontja szerint annak Pp. 123. § szerinti törvényi feltételeit is csak abban az esetben lehet vizsgálni, amennyiben a tulajdonjog megállapítása tekintetében érdekelt valamennyi fél perben áll.

A jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be, amelynek kapcsán a **Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.24.328/1998/8.** számú ítéletével a Fővárosi Bíróság 43.Pf.26.792/1997/2. számú ítéletének a viszontkeresetet elutasító rendelkezéseit hatályában fenntartotta, a jogerős ítélet egyéb rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 13.P.II.21.457/1996/20. számú ítéletének minden rendelkezését megváltoztatva a felperesek keresetét elutasította.

Az indokolás szerint „az állam megszerzésének törlése és a felperesek tulajdonjogának visszaállítása iránti kérelem elbírálásához azt kell vizsgálni, hogy a bejegyzés alapjául szolgáló államigazgatási, hatósági intézkedés jogszerű volt-e vagy sem. Ennek vizsgálata viszont nem tartozott bírósági hatáskörbe. Az államosítás jogcímén történő tulajdoni változás jogszerűségének bírósági felülvizsgálatára nem volt – de visszaható hatály hiányában – a jogszabályi változások ellenére jelenleg sincs lehetőség.”

A Legfelsőbb Bíróság itt kifejtett érvelését alapul véve, abból logikusan következik, hogy az államosítással történt tulajdonszerzés jogszerűségét nem, csupán annak megtörténtét szükséges bizonyítani ahhoz, hogy jogelődjeink: a Magyar Állam, valamint az Észak Budai Vendéglátóipari Vállalat, majd az Észak Budai Vendéglátóipari Kft, illetve a tulajdonosi láncolat végén felperesi társaságunk tulajdonjoga megállapítást nyerhessen. Ezen jogi okfejtésre alapozva terjesztettük elő kereseti kérelmünket a perbeli ingatlan vonatkozásában, tulajdonjog megállapítása iránt.

III. Az ingatlannal kapcsolatban Társaságunk, mint felperes által indított polgári peres ügy

[REDACTED] I. rendű, [REDACTED] II. rendű, valamint [REDACTED] III. rendű alperesekkel szemben keresetet nyújtottunk be a hatáskörrel és illetékességgel bíró Fővárosi Törvényszékhez, kérve keresetünkben a **budapesti II. kerületi ingatlan-nyilvántartásban [REDACTED] alatt felvett ingatlan (a [REDACTED]) 6/30 tulajdoni illetősége vonatkozásában tulajdonjogunk megállapítását** –, jogelődjeink, a Magyar Állam, az Észak Budai Vendéglátóipari Vállalat és az Észak Budai Vendéglátóipari Kft. közbelső tulajdonjogán át –, elsődlegesen államosítás, illetőleg jogutódlás, másodlagosan ráépítés jogcímén.

Keresetünket jögedődünk, a Magyar Állam tulajdonszerzése vonatkozásában alapvetően az 1949. évi 20. tvr. 1. § (1) bekezdés a) pontjára alapoztuk. Felperesi társaságunk tulajdonjogát az állam tulajdonjogából eredeztettük, hivatkozva jogutódlásunkra, az 1990. évi LXXIV. tv (Ept.) 13.§ (1) bekezdése, valamint 1989. évi XIII. tv, illetve a gazdasági társaságokról szóló, 1988. évi VI. tv vonatkozó rendelkezéseire.

A Fővárosi Bíróság kereseti kérelmünket 19.P.634.054/2005/31. számú részítéletével elutasította, a részítélet indokolásában azonban rögzítette, hogy a perbeli ingatlan egészének tulajdonjogát a Magyar Állam az 1949. évi 20. tvr. rendelkezései alapján, a törvény erejénél fogva megszerezte. Fellebbezés folytán, és a Fővárosi Ítéltábla végzése alapján elrendelt megismételt eljárásban a **Fővárosi Törvényszék keresetünket 19.ÓP.21.412/2008/35. számú ítéletével ismételtelen elutasította**, ítélete indokolásában a részítélet indokolásában kifejtetteket (az államosítás vonatkozásában) változatlanul fenntartotta, ugyanakkor a Magyar Állam jogutódainak, az Észak-Budai Vendéglátó Vállalat (ÉBVV) és az Észak-Budai Vendéglátó Kft. (ÉBV Kft.) tulajdonszerzését a vonatkozó okiratok hiánya miatt nem találta kellően bizonyítottnak.

Az ítélet ellen fellebbezéssel éltünk, melynek nyomán a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.880/2010/5. számú jogerős ítéletével keresetünknek helyt adott, és kötelezte az alpereseket tulajdonjogunk bejegyzésének tűrésére.

A jogerős ítélet ellen az alperesek felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be, amelynek folytán a Kúria a jelen beadvánnyal támadott, Pvf.I.22.056/2011/6. számú ítéletével releváns rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú ítéletnek a tulajdonjog bejegyzésére irányuló keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy „az állam a tvr 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján ipso iure szerezte meg a tulajdonjogot a tvr hatálya alá tartozó vállalatok vagyonán; az államosításra a tvr. rendelkezéseire figyelemmel minden további külön hatósági határozat mellőzésével került sor. A hivatkozott jogszabály alapján nem csak az volt tehát tényként megállapítható, hogy az alkalmazotti létszám és a működés jellegére tekintettel a valamikori [REDACTED] [REDACTED] mint vállalat a tvr hatálya alá tartozott, hanem az is, hogy annak hatályba lépését követően - arra figyelemmel - az állam azt birtokba is vette és utóbb az állami vállalatok kezelésébe adta. Ez utóbbit az elsőfokú eljárásban beszerzett okiratok is kellőképpen alátámasztották.” Rögzítette az indokolás a továbbiakban azt is, hogy: „Nem cáfolható a jogerős ítéletnek az az okfejtése, hogy az állam a tulajdonában álló ingatlanokat az 1989. évi XIII. tv előírásainak megfelelően az állami vállalatok gazdasági társasággá történő átalakulása során - nem pénzbeli hozzájárulásként (apport) - a létrejövő gazdasági társaság tulajdonába adhatta. Ez az átruházási jogcím tehát önmagában érvényesnek tekinthető. Valamely gazdasági társaság pedig a társasági jogi szabályozás adott pillanatban érvényes rendelkezései alapján más gazdasági társaságba beolvadhat. A beolvadással jogutódlás következik be, amelynek során a tulajdonjognak a beolvadás során történő átszállása is megfelelő jogcímmel szolgál az ingatlan tulajdonjogának megszerzéséhez.”

A Kúria jogi okfejtésének lényege szerint azonban: „Elfogadva, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogát az állam - ipso iure - ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerezte, a tulajdonjog bejegyzését a tvr 11. § (2) bekezdése alapján az illetékes miniszter kérhette volna. Az Alkotmánybíróság azonban a 27/1991. (V.20.) AB határozatával - más jogszabályok mellett - megsemmisítette.”

IV. A perben kifejtett jogi álláspontunk és a releváns jogi rendelkezések

Keresetünkben hivatkoztunk az 1949. évi 20. tvr 1. § (1) bekezdés a) pontjára, amely szerint: „A jelen törvényerejű rendelettel állami tulajdonba vétetnek mindazok a magántulajdonban álló ipari, közlekedési, bányá- és kohóvállalatok, amelyeknél a bármilyen munkakörben alkalmazott munkavállalók összlétszáma az 1949. évi szeptember hó 1. napjától a jelen törvényerejű rendelet hatálybalépéséig eltelt időben bármikor elérte a 10 főt.” A tvr 1. § (3) bekezdése szerint: „az állam a jelen törvényerejű rendelettel állami tulajdonba vett vállalatok tulajdonjogát a jelen törvényerejű rendelet hatályba lépésének napján szerzi meg.”

Hivatkoztunk továbbá a tvr 5. § (1)-(2) bekezdéseire, amelyek úgy rendelkeznek, hogy „egyéni cég esetében az állam a vállalat tulajdonában álló, valamint a vállalat céljára rendelt vagyontárgyak (ingatlanok, épkek, berendezés, anyag- és árukészlet, közlekedési eszközök, a vállalat céljára szolgáló készpénz és értékpapírok, stb.) tulajdonjogát szerzi meg.” „A jelen törvényerejű rendelet hatálya alá tartozó egyéni cég tulajdonosa a vállalatról, valamint a vállalat céljára rendelt azon vagyontárgyakról, amelyek a vállalat telephelyén kívül vannak, köteles a jelen törvényerejű rendelet hatálybalépésétől számított harminc nap alatt a Pénzügyi Központnak bejelentést tenni.” Az ugyancsak hivatkozott 16. § szerint pedig: „Állami tulajdonba vétetnek a jelen törvényerejű rendelettel azok a vállalatok is, amelyekhez az illetékes miniszter a jelen törvényerejű rendelet hatálybalépését megelőzően vállalatvezetőt vagy állami ellenőrt küldött ki. Az állam a vállalatok tulajdonjogát arra a napra visszaható hatállyal szerzi meg, amelyen a vállalathoz vállalatvezető vagy állami ellenőr küldetett ki.”

Jogelődünk, a Magyar Állam tehát álláspontunk szerint a kerestünkben felhívott jogszabályhelyek alapján a törvény erejénél fogva, ipso iure szerezte meg az érintett ingatlan egészének tulajdonjogát. A tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése azonban elmaradt.

A hivatkozott törvényerejű rendeletet az Alkotmánybíróság a 27/1991. (V.20.) Alkotmánybírósági határozattal alkotmányellenesnek nyilvánította és megsemmisítette, a határozat indokolásában azonban rámutatott, hogy: „Mivel a jelen határozat rendelkező részében megjelölt jogszabályokat a határozatnak a Magyar Közlönyben való közzététele napjától nem lehet alkalmazni, e jogszabályok

megsemmisítése az ABtv. 43. § (2) bekezdése értelmében nem érinti a határozat közzététele előtt létrejött jogviszonyokat, s a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket. Így a megsemmisítés nem érinti az államnak e jogszabályok végrehajtása keretében hozott államigazgatási határozaton alapuló tulajdonjogát, s a tulajdonjogból eredő rendelkezési jogát sem”.

Keresetlevelünkben felhívtuk továbbá a Ptk. 116.§ (2) bekezdését, amelynek értelmében: „*ha az ingatlan tulajdonos a tulajdonjogot ingatlan-nyilvántartáson kívül szerezte, igényt tarthat arra, hogy tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartás feltüntesse.*” Az ingatlan-nyilvántartásról szóló, 1997. évi CXLI. tv 3.§ (4) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az „*e törvényben meghatározott egyes jogilag jelentős tények, illetőleg hatósági határozat vagy jogszabály erejénél fogva keletkező jogok bejegyzésének elmaradása - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - a hozzájuk fűződő joghatást nem érinti.*”

Jogutódlásunk kérdésében a kiskereskedelmi, a vendéglátóipari és fogyasztási szolgáltató tevékenységet végző állami vállalatok vagyonának privatizálásáról (értékesítéséről, hasznosításáról) szóló, 1990. évi LXXIV. tv (Ept.) 13.§ (1) bekezdésére utaltunk, amely úgy rendelkezett, hogy „*a Vagyonügynökség az üzlet értékesítésére vagy hasznosítására irányuló szerződés megkötése előtt az üzletet a vállalatától elvonja. Ennek folytán az állam tulajdonosi jogait a Vagyonügynökség gyakorolja.*” A tulajdonosi jogok gyakorlása tulajdonképpen tulajdonosi rendelkezési jogot jelentett, a a földről szóló 1987. évi I. tv (Ftv.), valamint a törvény végrehajtására kiadott 26/1987. (VII. 30.) MT rendelet (Vhr.) megfelelő rendelkezései analóg alkalmazásával, amely álláspontunk szerint azzal a jogi eredménnyel járt, hogy a tulajdonoskénti rendelkezési jog tulajdonjogot jelentett. A Vhr. 2. § (1) bekezdése szerint ugyanis: „*a kezelőt - ha jogszabály másként nem rendelkezik - megilletik a tulajdonos jogai és terhelik a tulajdonos kötelezettségei.*” A jogszabályhelyhez fűződő miniszteri indokolás egyértelművé teszi, hogy az állami szerv (állami vállalat) tulajdonosként rendelkezhet az ingatlannal, azt átruházhatja. A jogszabály „*lehetővé teszi, hogy a kezelő az ingatlan tulajdonjogát is átruházza. Az állam tulajdonában levő ingatlant - a javaslatban meghatározott kivételekkel - szövetkezetre, társadalmi szervezetre és jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társulásra lehet átruházni.*”

Álláspontunk szerint a vagyonkezelői jog, illetőleg ezáltal a vagyon elvonása jogi minősítését tekintve a tulajdonjog megszerzésének tekintendő, mivel az ÁVÜ a fentebb hivatkozott jogszabályhelyek értelmében az Ept. 13.§ (1) bekezdése szerint elvont vagyont értékesítette. Ebből pedig az következik, hogy az ÁVÜ nemcsak a tulajdonosi jogosítványokat gyakorolta, hanem tulajdonossá is vált. Az ÁVÜ-től megszerzett állami vagyon tekintetében ugyanis a későbbiekben nem merült fel a tulajdonjog hiánya (a nem tulajdonostól történő szerzés miatt). Amennyiben ez megtörtént volna, az egész privatizációs folyamat eredménye válna kérdésessé.

A Vagyonügynökség az állam tulajdonosi jogaival élve 1991. december 31. napján megalapította az Észak-Budai Vendéglátó Korlátolt Felelősségű Társaságot (ÉBV Kft.), amely az Észak-Budai Vendéglátó Vállalat általános jogutódja volt. Az átalakulási vagyonmérleg az „ingatlanok vagyonértékelése” fejezetben első helyen tartalmazza a [REDACTED] összesen 22.000.000.- Ft értékben. A vagyonbevitellel az ÉBV Kft. szerezte meg a [REDACTED] tulajdonjogát.

Felperesi társaságunk az ÉBV Kft. társasági jogi értelemben vett általános jogutódja, a perbeli ingatlan tulajdonjogát illetően pedig ugyancsak jogutód, figyelemmel arra, hogy az ÉBV Kft. a perben rendelkezésre álló társasági iratokból kitűnően a Buda-gast Zrt-be 1993. május 1. napjával beolvadt. Az egyesülési szerződés 3.) pontja rendelkezik arról, hogy az ÉBV Kft. vagyona mint egész beolvadás jogcímén az egyesülés napján a Buda-gast Zrt-re mint általános jogutódra száll át. Felperesi társaságunk tehát az ÉBV Kft.-vel azonos módon, az átalakulás mint jogi tény folytán – jogutódlás jogcímén – szerezte meg a perbeli ingatlan tulajdonjogát.

V. A jogerős ítélet releváns jogi okfejtése

A Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a [REDACTED] [REDACTED] egésze államosítás alá került az 1949. évi 20. tvr rendelkezései alapján. Rámutatott arra is, hogy az államosítással történt közbenső tulajdonszerzés megállapításának nem képezte akadályát a hivatkozott 27/1991. (V.20.) számú AB határozat sem. Az alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 43. §-ának (2) bekezdése szerint ugyanis a jogszabály megsemmisítése nem érinti a határozat közzététele előtt létrejött jogviszonyokat, valamint a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket. Erre tekintettel a tvr. megsemmisítése nem érintette az államnak a tvr. erejénél fogva korábban megszerzett tulajdonjogát.

Az államosítás tényét elfogadva az Ítéltábla álláspontja szerint azt kellett vizsgálni a perben, hogy Társaságunk tulajdonszerzése megvalósult-e jogutódlás címén. Ebben a körben kiemelte, hogy jogelődünk, az ÉBVV kezelői joga az egész ingatlanra fennállt, függetlenül annak ingatlan-nyilvántartási bejegyzésétől.

A jogutódlással kapcsolatban megállapította, hogy az 1989. évi XIII. tv értelmében állami tulajdonban álló ingatlan gazdasági társaságba történő bevitelére (vagyon hozzájárulásként) lehetőség volt, és ezt a rendelkezést az ingatlan kezelője volt jogosult megtenni. Az ÉBVV úgy alakulhatott át gazdasági társasággá (kft-vé), hogy a vagyonába tartozó kezelői jog alapján az állami tulajdont – az ÁVÜ alapítói nyilatkozata szerint –, bevihette az ÉBV Kft-be, amely annak tulajdonjogát megszerezhetette. Ezt az álláspontot fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság is a Társaságunk által a perben hivatkozott BH 2006.191. számú eseti döntésben.

Mindezek alapján az Ítéltábla megállapította, hogy az ÉBV Kft. a perbeli ingatlan tulajdonjoga tekintetében az állam jogutódlójának minősül. Társaságunk jogutódlását pedig a peranyaghoz csatolt társasági iratok igazolták az Ítéltábla álláspontja szerint.

Összegezve megállapítja tehát a jogerős ítélet, hogy Társaságunk tulajdoni igénye az adott időszakokban hatályos jogszabályokon alapul: az állam 1949. évben bekövetkezett tulajdonszerzése az 1949. évi 20. tvr-re vezethető vissza, míg az ÉBV Kft. 1991-ben vagyonbevitel útján, Társaságunk pedig 1993-ban jogutódlással szerzett tulajdonjogot a perbeli ingatlan illetőségén. Az állam és az ÉBV Kft. közbenső tulajdonszerzése folytán ezért Társaságunk jogutódként a Ptk. 116. § (1) bekezdése alapján követelheti a tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését.

VI. A Kúria jogi okfejtése a jelen indítvánnyal érintett ítéletben

A Kúria ítéletében elfogadta, és tényként állapította meg, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogát jogelődünk, a Magyar Állam jogszabály erejénél fogva megszerezte. Elfogadta azt is, hogy az ÉBVV a kezelésében álló ingatlant gazdasági társaságba apportként bevihette. A tulajdonosi láncolatot tehát teljesnek ismerte el, megállapítva ezzel, hogy az ingatlan tulajdonjogát Társaságunk megszerezte.

Ugyanakkor a Kúria rámutatott, hogy az ipso iure tulajdonszerzést megalapozó, 1949. évi 20. tvr 11.§ (2) bekezdése szerint a tulajdonjog bejegyzését a belkereskedelmi miniszter kérhette volna. Az Alkotmánybíróság azonban 27/1991. (V.20.) határozatával megsemmisítette.

A tulajdonjog bejegyzésével kapcsolatban a Kúria ítélete utal a **jelenleg hatályos** Ptk. 116.§ (1) bekezdésére, amelynek alkalmazása szempontjából ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzőnek az minősül, aki a tulajdonjogot hatósági határozattal, elbirtoklással, ráépítéssel, örökléssel, házastársi vagyontársasággal, polgári jogi társasággal, élettársi vagyontársasággal vagy kisajátítással szerezte meg. Ezekben az esetekben a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése az egyéb jogcímeikkel szemben deklaratív, és nem konstitutív hatályú. A Kúria álláspontja szerint tehát – mivel az

államosítás mint jogcím a fent felsoroltak között a *jelenleg hatályos jogszabálysövegben* nem szerepel – jogelődünk államosítással szerzett tulajdonjogának bejegyzésére nincs lehetőség, ezért keresetünk jogalapja hiányzik.

VII. Jogi álláspontunk az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének (tulajdonhoz való jog) sérelmére vonatkozóan

A perbeli ingatlant érintő kereseti kérelmünk tulajdonjog megállapítására irányult. Figyelemmel az előzményi peranyagra, és a perekben született döntésekre, kijelenthető, hogy a korábbi perekben az általunk indított per alperesei, azaz [REDACTED] [REDACTED] örökösei számára soha nem volt kérdéses, hogy az ingatlan tulajdonjoga őket illeti. Éppen ezért használati díj iránti, illetőleg ingatlan-nyilvántartási pereket (bejegyzés kiigazítása, tulajdonjog visszajegyzése) indítottak az ingatlan vonatkozásában.

A korábbi perekben eljáró bíróságok jogi érvelését áttekintve Társaságunknak az állt érdekében, illetve annak a jogi kérdésnek a tisztázása volt szükséges, hogy az ingatlan tulajdonjoga voltaképpen kit is illet meg. A perbeli ingatlant érintő hosszas jogvitában ugyanis meggyőződésünk szerint ez volt az eldöntendő kérdés.

Kereseti kérelmünk tehát tulajdonjog megállapítására, és nem a fennálló tulajdonjogunk ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére (Ptk. 116.§ (1) bekezdés) irányult. Álláspontunk szerint ugyanis, ha a tulajdonjog fennállása vitás, akkor az ebben a kérdésben született bírói döntés teszi egyértelművé azt, hogy ki jogosult tulajdonjogának bejegyzését kérni az ingatlan-nyilvántartásba a Ptk. 116.§ (1) bekezdése alapján, mint ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerző.

Kérelmünket két jogcímen – államosítás illetve ennek nyomán jogutódlás, valamint ráépítés – terjesztettük elő.

A Kúria jelen indítvánnyal támadott ítéleti rendelkezése álláspontunk szerint több vonatkozásban is az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését (tulajdonhoz való jog) sértő jogszabály-értelmezésen alapul, amely Társaságunk számára jogsérelmet okozó érdemi döntésben nyilvánult meg (keresetünk elutasítása).

1./ Tulajdonhoz való jogunkat sérti a Kúriának az a jogi álláspontja, amely szerint kereseti kérelmünk a Ptk. 116. § (1) bekezdése szerinti tulajdonjog bejegyzésre irányult volna. Ez az értelmezés, amellet, hogy a Pp. 3.§ (2) bekezdésében foglalt alapelvvel ütközik, a tulajdonszerzés ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének lehetőségére szűkíti a perbeli jogkérdést.

Álláspontunk szerint a tulajdonjog mint abszolút dologi jog fennállásának kérdése a jogvita tárgya. Amennyiben ugyanis a tulajdonjog megilleti Társaságunkat, abban az esetben jogunk van arra, hogy annak ingatlan-nyilvántartási bejegyzését kérjük, erre nézve külön kereseti kérelmet nem szükséges előterjeszteni. Ebben a kérdésben a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletének jogi érvelését tekintjük irányadónak, amely szerint a tulajdonjog kérdésének tisztázása egyértelművé teszi azt, hogy ki az a tulajdonos, aki ezen jogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzését igényelheti.

Ebben a körben csak utalni kívánunk továbbá arra is, hogy a Pp. 3.§ (2) bekezdésében foglalt kereseti kérelemhez kötöttség elve nem jelent egyben jogcímhez kötöttséget is, amint arra a Kúria több eseti döntésében is rámutatott (EBH 2006.1422., 2004.1143., BDT 2011/5/84.).

Jelen perben pedig a Fővárosi Ítéltábla jelen indítványhoz csatolt végzése (3. számú melléklet) azzal az indokkal helyezte hatályon kívül a Fővárosi Törvényszék csatolt részítéletét (2. számú melléklet), hogy a tulajdonjog megállapítására irányuló kereseti kérelem jogcímeit egymástól „elválasztva”, mintegy keresethalmazatként kezelve, csak az egyik jogcím vonatkozásában döntött.

Ez a jogi érvelés is arra mutat, hogy a kereseti kérelem tárgya a tulajdonjog megállapítása, függetlenül a szerzés jogcímétől. Az Ítélet tábla jogerős ítélete keresetünknek az elsődleges jogcímen adott helyt, ezért álláspontunk szerint a továbbiakban a másodlagos jogcím vizsgálata, illetőleg bizonyítása okafogyottá vált.

2./ A Kúria jelen indítvánnyal érintett ítéleti rendelkezése, amellyel, hogy a kereseti kérelmet az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés iránti kérelemre szűkítően értelmezi, a tulajdonhoz való jogunkat sértő jogszabály-értelmezésen alapul abban a tekintetben is, miszerint az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzési jogcímek köre a Kúria értelmezésében taxatív. Érdemi döntésének indokolása szerint ugyanis a jelenleg hatályos Ptk. 116.§ (1) bekezdés alkalmazásában csak azok a szerzők minősülnek ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerzőnek, amely tulajdonszerzők jogcímének felsorolását a Kúria ítélete tartalmazza.

Ez a jogszabály-értelmezés sérti az Alaptörvényben foglalt tulajdonhoz való jogot, amennyiben a korábban érvényes tulajdonszerzési jogcímmel rendelkező, ennél fogva ipso iure tulajdonjogot szerzőket az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés lehetőségétől az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásokra hivatkozva elzárja, azt eredményezve ezzel, hogy tulajdonjoguk elenyészik.

A Kúria ítéletében semmilyen jogszabályi rendelkezésre nem hivatkozott arra vonatkozóan, hogy a **korábban hatályos** jogszabályi rendelkezések alapján megszerzett és fennálló tulajdonjog miért nem jegyezhető be az ingatlan-nyilvántartásba. Álláspontunk szerint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdéséből kiindulva – „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg” – törvényi rendelkezés szükséges ahhoz, hogy a fennálló tulajdonjog ilyen módon történő megszűnése (elenyészése) megállapítható legyen.

Minden bizonnyal éppen ennek a jogi következménynek kívánta elejét venni az Alkotmánybíróság jelen ügyben több ízben hivatkozott 27/1991 (V.20.) számú határozatával, amelyben a jogelődünk, a Magyar Állam tulajdonszerzési jogcímét (államosítás) tartalmazó, 1949. évi 20. tvr-t megsemmisítette, indokolásában viszont kifejtette, hogy: „(...) e jogszabályok megsemmisítése az ABtv. 43. § (2) bekezdése értelmében nem érinti a határozat közzététele előtt létrejött jogviszonyokat, s a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket.”

A törvény erejénél fogva bekövetkezett tulajdonszerzésnek álláspontunk szerint éppen az a lényegi jellemzője, hogy a tulajdonjog megszerzése ezekben az esetekben az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől függetlenül megtörténik. Erre utal a Kúria Kfv.III.27.554/1995., illetőleg BH 2005.1.13. számú eseti döntésében, amely utóbbi indokolásában a Kúria kimondta, hogy „államosítás folytán az ingatlan attól függetlenül állami tulajdonba került, hogy az állam tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése megtörtént-e.”

Az általunk hivatkozott jogszabály-értelmezés nem áll ellentétben azzal az alkotmányos alapelvvel, amely szerint a jogbiztonság elve védelmében az ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerzés csak kivételes lehet.

Az Alkotmánybíróság 8/1998. (III.20.) határozatának indokolásában kiemelte, hogy „A tulajdonhoz való jognak, mint alapjognak az alkotmányi biztosítása — ideértve az ingatlanra vonatkozó tulajdonjogot is — nem feltétlenül és nem kizárólag az ingatlan-nyilvántartás hatályos rendszere útján valósítható meg. Az ingatlan-nyilvántartás (telekkönyv) alapvetően jogtechnikai konstrukció, intézmény, amely az ingatlan-tulajdonra és ingatlan-forgalomra vonatkozó hatályos jog szerint az ingatlanokra vonatkozó tulajdonjog, használati és más jogok nyilvántartására, valamint fontosabb tények és körülmények feltüntetésére szolgál, sőt az ingatlanra vonatkozó egyes jogok keletkezésének az alapja is, de magának e rendszernek a létezése közvetlenül az Alkotmányból nem vezethető le.”

Mindebből álláspontunk szerint az következik, hogy a tulajdonjog megszerzése az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől függetlenül megtörténhet, továbbá az ingatlan-nyilvántartáson kívüli

tulajdonszerzési jogcímek köre nem zárt, valamint az is, hogy a Kúria által adott felsorolásban nem szereplő szerzési jogcímek vonatkozásában is deklaratív, nem pedig konstitutív az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés hatálya. Mindez a tulajdonhoz való jognak mint Alaptörvényben foglalt jognak az elsőbbségét támasztja alá a bejegyzéshez való joghoz képest.

A hatályos Ptk. a 116.§ (1) bekezdése szerinti rendelkezést „A tulajdonjog védelme” cím alatt tartalmazza, ez a jogszabályi rendszeri elhelyezés álláspontunk szerint utal arra, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerzési jogcímek mint tulajdonszerzési jogcímek a kötetmi (szerződéses) jogcímektől elkülönítve kezelendők. Ebből azonban álláspontunk szerint nem következik az, hogy ingatlan-nyilvántartáson kívüli szerzési jogcímek alapján keletkezett és fennálló tulajdoni igények kizárólag a jelenleg hatályos jogszabályok szerint létezhetnek.

3./ A Kúria jelen indítvánnyal támadott ítéleti rendelkezése végezetül abban a vonatkozásban is sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogunkat, hogy a jogelődünket (Magyar Állam) megillető tulajdonjog megszerzését államosítás jogcímén, jogelődünk tulajdonjogának megszerzését átalakulás jogcímén elismerte, ugyanakkor az ítéletében már elfogadott, teljes jogutódlási láncolatot mintegy „megdöntve” megállapítja, hogy jogelődünk tulajdonszerzéséhez az illetékes miniszter bejegyzési kérelme is szükséges lett volna. Utal továbbá arra is, hogy mivel az Alkotmánybíróság az említett tvr-t megsemmisítette, Társaságunknak mint jogutódnak nincs lehetősége – a jelenleg hatályos Ptk. szerinti érvényes jogcím híján – a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzését igényelni.

Ez a jogértelmezés ellentétben áll az említett 1949. évi 20. tvr-t megsemmisítő, 27/1991. (V.20.) Alkotmánybírósági Határozat indokolásában foglaltakkal is, amely szerint: „*az alkotmányellenes jogszabályok visszamenőleges hatályú megsemmisítése önmagában véve nem csupán a volt tulajdonosok jogsérelmét nem orvosolná, hanem elkerülhetetlenül újabb tömeges jogsérelmeket okozna*”.

Másrészt jogelődeink tulajdonjogát mintegy „megsemmisíti”, ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez kötve azt. Ezzel Társaságunk tulajdonjogát is annulálja, miután maga az Ítélet ismeri el a tulajdonjog megszerzésének jogalapját, és megállapítja a tulajdonosi lánc szakadatlan teljességét.

A Ptk. 117. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint: „*Átruházással - ha a törvény kivételt nem tesz - csak a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni.*”

Ugyanezen törvényhely (3) bekezdése értelmében: „*Ingatlan tulajdonjogának az átruházásához az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonosváltozásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges.*”

A fentiekben már kifejtettekkel összhangban, álláspontunk szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzésnek éppen az a lényegi jellemzője, hogy az a bejegyzéstől függetlenül megtörténik. Ezért jogelődünk, a Magyar Állam tulajdonosnak minősült a perbeli ingatlan vonatkozásában, mindaddig, amíg tulajdonjogát az [REDACTED] [REDACTED]-re át nem ruházta. Mindezt az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés vagy annak elmaradása nem érinti. Az [REDACTED] [REDACTED] ugyancsak ipso iure, jogutódlással (átalakulás) szerezte meg az ingatlan tulajdonjogát, olyan jogcímen tehát, amely a Kúria Alaptörvény-ellenes jogszabály-értelmezése szerint az államosításhoz hasonlóan szintén nem keletkeztet igényt az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre.

Társaságunk a tulajdonjogot a tulajdonos jogelődtől szerződéses jogcímen szerezte (egyesülési szerződés a hatályos Gt. rendelkezései szerint), tehát a Kúria által is elismert és megállapított tulajdonjogunk ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére az Inyvtv 49.§ (1) bekezdése, valamint az Inyvtvr. 87.§ szerint a jelenlegi tulajdonosokkal szemben van jogszabályi lehetőség. A Kúria ítéletének okfejtését követve azonban Társaságunknak mint jogutódnak azért nem lehetséges a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezni, mivel jogelődjének ipso iure tulajdonszerzésének ingatlan-

nyilvántartási bejegyzése a múltban elmaradt, a jelenleg hatályos jogszabályok szerint pedig arra nincs jogszabályi lehetőség, mivel az akkor érvényes jogcím ma már nem létezik.

A Kúria ezen jogi érvelése önmagában is ellentmondásos, tekintve, hogy a keresetlevél benyújtásakor a tulajdonjog megállapítását nem jogelődünk, hanem Társaságunk javára kértük. Társaságunk tulajdonszerzése pedig nem államosítás jogcímén történt, hanem a jogelőd [REDACTED] [REDACTED]vel kötött egyesülési szerződés alapján.

VIII. Jelen beadványban érintett jogkérdés mint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A jelen indítványunkban érintett kérdés álláspontunk szerint az Abtv. 29.§ szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek is tekinthető, amennyiben elfogadjuk azt a jogi álláspontot, hogy a törvény erejénél fogva bekövetkezett tulajdonszerzés ingatlan-nyilvántartási bejegyzést nem igényel; elfogadva továbbá azt, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívül történő tulajdonszerzési jogcímek köre a jelenlegi szabályozás szerint nem zárt.

Álláspontunk szerint ugyanis az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján kifejezett törvényi rendelkezéssel tehető zárttá az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzési jogcímek köre, ugyancsak kifejezett törvényi rendelkezéssel lehet a korábban hatályos (de azóta megsemmisített vagy megszűnt) jogcímeken, ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett, de deklaratív aktsussal az ingatlan-nyilvántartásba be nem jegyzett tulajdonjogot megszüntetni vagy megszüntetnek nyilvánítani.

Amennyiben a jogbiztonság elve ezt indokolja, a jogcímek körének zárttá tétele, továbbá a korábban létező és érvényes jogcímen, ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjog megszüntetése vagy megszüntetnek nyilvánítása a jogalkotó feladata, illetőleg az Alaptörvényben lehet rendezendő, egy ilyen rendelkezés tulajdonhoz való jogot korlátozó volta miatt.

A fent kifejtett indokolásra figyelemmel **kérjük tehát a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg a Kúria Pfv.I.22.056/2011/6. sorszámú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és azt semmisítse meg.**

IX. Utalás a korábbi (27/1991. (V.20.) Alkotmánybírósági Határozat alkalmazhatóságára

Az Alaptörvény „Záró és egyes rendelkezései”-nek 5. pontja szerint: „Az Alaptörvény hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírósági határozatok hatályukat veszítik. E rendelkezés nem érinti az ezen határozatok által kifejtett joghatásokat.”

Ezen rendelkezés kapcsán előadjuk, hogy a jelen indítványban, valamint az előzményi peranyagban is több ízben hivatkozott 27/1991 (V.20.) Alkotmánybírósági határozat az 1949. évi 20. tvr-t megsemmisítette, amely joghatás a fenti rendelkezés szerint nem érintett. Ugyancsak a határozat által kifejtett joghatás az, hogy a jogszabály megsemmisítése ex nunc hatállyal történt. Mindezek alapján álláspontunk szerint a hivatkozott határozat rendelkezése jelenleg is hatályos.

Az Alaptörvény „Záró és egyes rendelkezései”-nek fentebb hivatkozott 5. pontjához fűzött indokolás kimondja, hogy „A törvény előírja, hogy az Alaptörvény hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírósági határozat az Alaptörvény értelmezése során nem vehető figyelembe, azaz az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépését megelőzően meghozott határozataira nem hivatkozhat. E rendelkezés célja, hogy az Alaptörvény rendelkezései az Alaptörvény összefüggéseivel együtt, a korábbi Alkotmány rendszerétől függetlenül kerüljenek értelmezésre. E rendelkezéssel az Országgyűlés, mint alkotmányozó hatalom egyértelművé teszi, hogy az Alkotmánybíróság nincs köteve a korábbi Alkotmány alapján meghozott határozataihoz. Ez természetesen nem zárja ki azt a lehetőséget, hogy a testület az Alaptörvény egyes rendelkezéseinek értelmezésekor a korábbival megegyező következtetésre jusson, ahogyan azt a lehetőséget is biztosítja, hogy az Alaptörvény egészének kontextusában a korábbi döntésekkel ellentétes megállapításokat tegyen. E rendelkezés

tehát nem korlátozza, hanem éppen ellenkezőleg, kiszélesíti az Alkotmánybíróság szabadságát az Alaptörvény értelmezése tekintetében. A törvény e körben figyelemmel volt arra is, hogy a korábbi alkotmánybíróági gyakorlat több elemét is alaptörvényi szintre emelte már az alkotmányozó.”

Figyelemmel arra is, hogy a Kúria a jelen beadvánnyal támadott határozatát 2012. szeptember 27-én hozta, Társaságunk pedig azt 2013. március 6-án vette kézhez, az Alaptörvény fentebb hivatkozott rendelkezése a támadott határozat meghozatalakor, sem az arról való tudomásszerzéskor nem volt hatályos, így a 27/1991. (V.20.) AB Határozat az ügyben álláspontunk szerint alkalmazható.

----- X -----

Előadjuk, hogy a keresetlevelünkkel megindított polgári peres eljárásban jogerős ítélet született, illetve rendkívüli perorvoslatra (felülvizsgálat) is sor került. Az ügyben további jogorvoslati lehetőségünk nincs, illetőleg valamennyi jogorvoslati lehetőségünket kimerítettük. Az alapügyben peres félként (felperesként) voltunk érintettek, indítványozási jogosultságunk felperesi minőségünkön alapul.

Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot arról is, hogy az ügyben nincs folyamatban jogorvoslati eljárás a törvényesség érdekében, sem perújítási eljárás.

Előadjuk továbbá, hogy a Kúria jelen indítvánnyal támadott határozatát 2013. március 6. napján vettük kézhez, postai kézbesítés útján. Alkotmányjogi panasz indítványunkat a törvényes határidőben, az Abtv. 30.§ (2) bekezdése szerint nyújtjuk be.

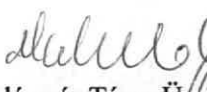
Nyilatkozunk, hogy az indítványban, illetőleg a csatolt melléletekben szereplő adataink kezeléséhez, illetőleg a határozat kapcsán történő nyilvánosságra hozatalához hozzájárulunk.

Az eljárás az Abtv. 54.§ (1) bekezdése alapján illetékmentes.

Budapest, 2013. május 6.

Tisztelettel:

Buda-gast Zrt. indítványozó
képviselőjében:


Maklár és Társa Ügyvédi Iroda
dr. Kósa Apollónia ügyvéd



Melléletek:

1. ügyvédi meghatalmazás
2. a Fővárosi Törvényszék 19.P.634.054/2005/31. számú részítele
3. a Fővárosi Ítéltábla 14.Pf.21.414/2007/4. számú végzése
4. a Fővárosi Törvényszék 19.ÓP.21.412/2008/35. számú ítélete
5. a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.880/2010/5. számú jogerős ítélete
6. a Kúria Pfv.22.056/2011/6. számú ítélete
7. a perben érintett ingatlan tulajdoni lapjának egyszerű másolata
8. Társaságunk cégkivonata